

Matthias Stein

**Exeqviarum, Viro ... Domino, Dn. Johanni VerMehren, Sereniss: Ducis
Mecklenburgensis Consiliario Intimo Fulgidissimo Pariter ... Abs Prænobilissima
Maximoqve in Luctu Versante Vidua Ritu Christianos Decente ... Paratarum : [P.
P. Sub Sigillo Rectoratus D. 21. Novembr. Ao. MDCCX.]**

Rostochi[i]: Wepplingius, [1710]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn774702710>

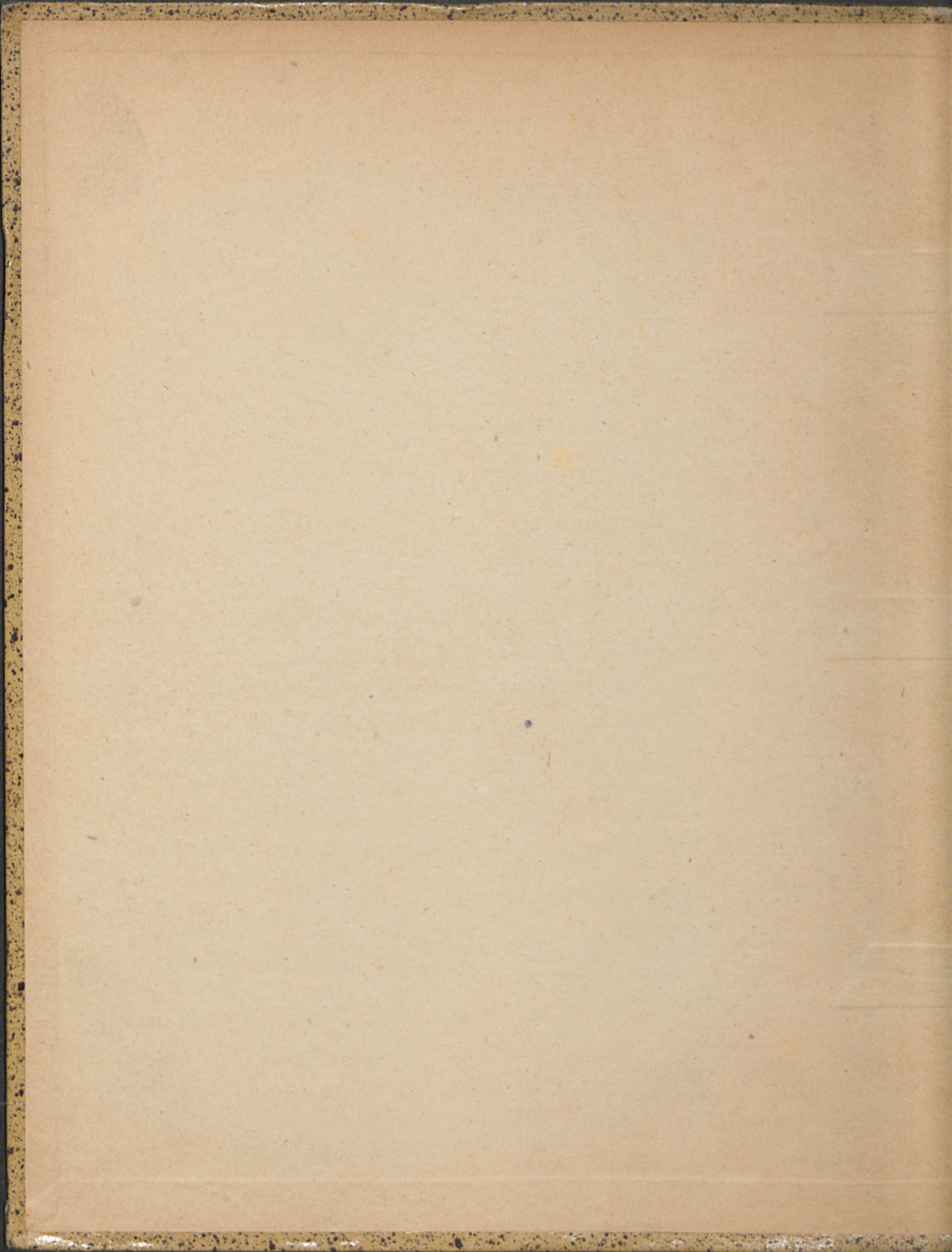
Druck Freier Zugang

Stein, M.,

in J. Vermehren

Rost. 1710.

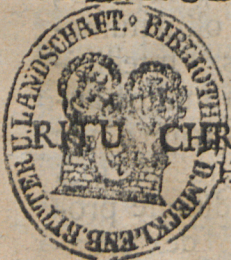
EXEQVIARUM,
VIRO
PER ILLUSTRIS ATQVE LONGE
EXCELLENTISSIMO,
DOMINO,
DN. JOHANNI

Per Mebren /

SERENISS: DUCIS MECKLENBURGENSIS
CONSILIARIO INTIMO
FULGIDISSIMO PARITER AC FIDELISSIMO GRAVISSIMOQVE,
ABS

PRÆNOBILISSIMA MAXIMOQVE IN
LUCTU VERSANTE

VIDUA

CHRISTIANOS DECENTE AC PER-
HONORIFICO PARATARUM,

Solennis Indictio

AB

ACADEMIÆ ROSTOCHIENSIS RECTORE

MATTHIA Stein /

J. U. D. & Cod. Prof. Publ. Ord.
P. P.

RostochI, Typis JOHANN WEPPLINGI, SERENISS. PRINC. & ACAD. TYPOGR.

//

Amplo hodiè funere effe-
remus, CIVES ACADEMICI
O. O. HONORATISSIMI! suo-
que mandabimus dormitorio exa-
nime corpus Viri in eminentiâ
constituti, quem nascendi condi-
tio vitæque peractæ laudes, quem
muneris pariter sublimitas ac am-
plitudo meritorum, quem ipsa senectutis gravitas &
conspicuum apud nos & venerabilem reddiderunt,
quemque rariora nostri ævi decora inter olim nume-
rabit, si quæ futura est, grata posteritas. Intelligi-
tis facile, credo, indigitare me, quem non multos an-
te dies mortalitati ereptum accepistis, Virum à fide
in Principem ac Dominum suum summâ, meritis in
Terras Mecklenburgicas maximis, eruditione pro-
fundâ, prudentiâ in consulendo singulari, dexterita-
te in expediendis negotiis admirandâ, candidâ in civi-
li conversatione integritate, &, cui omnia cedunt,
pietate in DEum sincerâ, ceterisque, quotquot Chri-
stianum hominem ornant, virtutibus omnibus com-
men-

mendatissimum nostrâque commendatione multum
superiorem, Per-Illustrem nuper atque longè Excel-
lentissimum, nunc & in DEO Beatissimum, Domi-
num, DN. JOANNEM Ber. ~~Wehren~~ / Sereniss-
Principis ac Domini, DN. FRIDERICI WIL-
HELMI, Ducis Mecklenburgici Regnantis &c. &c.
Domini nostri longè Clementissimi, Consiliarium In-
tinum Fulgidissimum Gravissimumque. Vel solum,
quod vivens gessit, munus plus satis indicat, quid huic
Viro universa debeat Patria nostra, quid debeant infi-
mi, quid Summi. Etenim, quæ sit Consiliariorum,
in Republicâ necessitas, quantumque ab iis in eam
proficisci utilitatis queat, adeò ignotum nemini esse
potest, ut quotidiana id experientia testetur, præter-
quam quod Politicæ Doctores unanimi consensu pari-
ter atque magno argumentorum pondere ipsum doce-
re solent. Respublica corpus est, non naturale qui-
dem, sed politicum naturali analogum, cujus cum
corpore humano comparisonem qui instituunt, pro
capite Principem meritò habent, Consiliariis verò ocu-
lorum deferunt auriumq; partes. Hæc scilicet or-
gana sunt, per quæ visus atque auditus sese exserunt,
sensus illi, à quibus potissimum rerum extra nos posi-
tarum pendet cognitio. Quandoquidem igitur, ut
ipse Princeps omnibus singulisque intersit civitatis ne-
gotiis, fieri non potest; Consiliariis velut oculis uti-
tur atque auribus, instrumentis illis, per quæ & è lon-
ginqvo audiat videatve. Unde non minus ac sen-
soria illa organa, ne in rerum perceptione sensus deci-
piantur, ritè constituta & affecta esse debent, Consi-
liarios sufficientibus præditos dotibus ac virtutibus esse

oportet. Enimverò, non pauca sunt nec leues, quæ in bono Consiliario abs Politicis requiri solent, virtutes, quarum contexere catalogum hodiè si meditarer, na, supervacaneum memet in me suscipere laborem, omnes mihi essent acclamaturi. Verbis enim quid opus est, ubi rerum testimonia adsunt vivaque exempla? Sufficere hac vice potest, ad imaginem beatè Defuncti Nostri intuendam hasce lecturos ablegari. Is enim, quamdiu vitæ usura, ex voluntate DEI, ipsi contigit, totus in eo totusque fuit, qui gravissimi muneris sui omnes exactè partes impleret, ut, quod promeritus dudum erat, egregii Consiliarii nomen tueretur laudesque etiam post facta reportaret. Et certè, si vel ipsa, alioquin omnia taxans, invidia in testimonium vocaretur, & ipsam illam confiteri oporteret, adeò nullam tantum, cui rerum summam credidit Principis aula, Virum decentem virtutem in eo desiderari potuisse, ut contra omnes in ipso accumulatissimè fuerint congregatæ. Videbimus ipsum ac agnoscemus luculentissimè, sicubi ejus contemplati imaginem fuerimus, cui quidem, ceu conveniebat, depingendæ non sum; ut tamen tam Illustris Familiæ desiderio gratificer, quam, quod meum postulat officium, efficiam, rudi quamvis penicillo eandem delineare conabor, pictores haud infrequenter imitaturus, velo obducentes, quod eleganter satis exprimere se posse desperant.

Non equidem ignoro, perparum nostris accrescere laudibus posse ex iis, quæ fortunæ adscribenda magis sunt, quam à nobis dependent, quorum etiam in censum veniunt ædes natales atq; Parentes; attamen fieri nonnunquã solet ut civis patriæ patriaque civi non sit nulli decori,

ac

ac Genitorum virtutes in natos redundent, horumq; me-
rita majorem illis concilient splendorem. Quod utrumq;
cum cernere heic detur, non penitus ea prætermitti
debere ratus sum. Ad patriam igitur B. DN. Consi-
liarii nostri quod attinet, fuit ea celebratissima undi-
quaque Libera Imperialis Civitas LUBECA, urbs Saxo-
niæ amplissima: Wagriæ caput: situ & mœnibus
portuque ornatissima: mercaturis præterea & mer-
cibus omnibusq; rebus necessariis instructissima: ma-
ximè verò bonis legibus ac moribus clarissima, & tam
publicis, quam privatis ædificiis splendidissima: ut
verè fit, quod dicitur, *laudis angulus*: decus & corona
urbium: quali honorifico encomiò eandem olim
mactavit vario doctrinarum genere inclytus Jctus Ni-
colaus ille Reusnerus. Quam verò illustris fit natalis
Viri Beati locus, Ipse sane omnem ejus superavit splen-
dorem vitæ, quam in eo acceperat Anno R. S.
MDCXXXIV. Mensis Novembris die vicesimo primo.
Parentes ei contigerunt famæ varias per virtutes partæ
longè honestissimæ posterorumq; memoriâ dignissimi.
Genitorem quippe veneratus est Virum Nobilissimum
Spectatissimumque, DN. PAULUM BerMehren/
Cicem Lubecensem Primarium ac Mercatorem Præ-
stantissimum. Satus iste erat abs Viro Nobilissimo ac
Integerrimo, nostræq; soli veræ Religioni quam tena-
cissime addicto, DN. PAULO BerMehren / qui ex
Bataviâ oriundus inter Antwerpienses eminuerat,
olim. Sed, quæ Protestantibus infensissima erat
famosissimi illius Ducis Albani crudelitas, cum
aliis & hunc Optimum Virum, relictis patriis laribus,
migrare cogebat. Stada autem erat, non ignobilis

in Ducatu Bremensi civitas, quæ exulem hunc ob Christi nomen prompta excipiebat ac hospitium præbebat liberalissimum. Ubi & dictus antea Filius, PAULUS, Anno Seculi XVII. ultimo seu 1600. primo Augusti die eidem natus fuit. *Genitricem* osculatus Noster est fœminam omnibus, quæ muliebrem ornant sexum, virtutibus condecoratissimam, ELISABETHAM von Münster / Filiam integerrimi optimæque fidei Viri DN. HERMANNI von Münster / itidem Primarii Lubecæ Civis ac Mercatoris, ejusque Conjugis, fœminæ suis encomiis nitidissimæ, SUSANNÆ von Cöln / quam & ipsam hanc Parentes, Nobilissimum Virum, DN. JOHANNEM von Cöln / Patrem, & Matrem Virtuosissimam Piissimamque *Becke Horsten* / ob Religionis veritatem, cui constanter adhærebant, Aquisgrano pulsos Lubecam in tenerâ adhuc ætate sequi oportuit.

Ad plures quidem ascendere possemus longâ numerandos serie Abavos Atavosque utriusque lineæ, in Bataviâ quondam ac Juliacensi Ducatu per celebres, si id agendum nobis esset, ut peregrinis coloribus Viri innumeris propriis meritis corusci faciem pingeremus. Ast opus pigmentis non est, ubi res nuda talem se repræsentat, quæ omnium in se convertat oculos, animos rapiat in admirationem. Et B. Noster DN. *Ber Mehren* / solis superbire Majorum laudibus, infra veræ nobilitatis gloriam ipsemet duxit, haud ignarus, quæ hominem nobilitat, solam esse & illibatam virtutem. Quo animo dum semper fuit, factum est, ut quam è stemmate contraxerat, gloriam, improbo partâ labore virtute propriâ, multum reddiderit illustriorem. Quam
ad

ad felicitatem ut aliquando pertingeret, Optimorum Parentum unica cura, unicum fuerat votum. Idcirco quem à se non sine hæreditario malo prognatum noverant, salutifero Ecclesiæ fonte regentem Christoq; oblatum cupiebant, sine quo eundem DEO placere non posse plus satis erant edocti. Fari cum paulatim addisceret, DEI Summi agnitionem atq; reverentiam tenero instillari animo curarunt, ac, excitatis subinde, quæ cum sanguine unà in ipsum transplantaverant, feminibus, ad honestatis & virtutis omnium amorem adfuefecerunt, optimè judicantes, non melius mereri de bono publico Parentes posse, quam si natos à teneris unguiculis ita ducant flectantque, qui, ignorantibus vitiis, virtute nihil melius æstiment, nihil habeant carius. Cumque, præter salutarem de DEO doctrinam, bonarum literarum Studiis nullum majus officium scopi obtinendi adminiculum sit, providus Beati Genitor, ut ad illa filiulus duceretur, maturè curare voluit. Traditus hinc est Præceptorum tum privatorum, tum publicorum in Scholâ docentium institutioni. Ubi citò eluxit, quæ à divinâ benignitate concessa ipsi fuerat, singularis ad quævis apprehendenda, quanta in eâ ætatis teneritudine requiri & optari potest, ingenii capacitas ac promptitudo. Gratulati sibi de tam eximiæ indolis Discipulo sunt Præceptores, & quantum inde conceperint gaudii Parentes, filium huncce suum oculis habentes chariorem, qui capere se negat, qui sit paternus erga liberos affectus, ignoret, oportet, ne dicam, omni destitutus sit humano sensu. Decimum ita, maximâ sub omnium de eo conceptâ spe, ætatis attigerat annum, quando studiis ipsius melius

lius consultum vellet uterq; Parens. Amant Musæ
secessus à strepitu turbâq; remotos, quæ magno illis esse
impedimento possunt. Quamobrem Genitor Beati
Nostri DN. Consiliarii Intimi etiam in hoc, quin iis-
dem consuleret, non intermisit. Abductum igitur
ex clamorâ hominum multitudine Ratzeburgum, di-
stans Lubecâ duo milliaria, ablegavit, locum non, ter-
minos si spectes, magis exiguum, quam pulchrum
suâque situs amœnitate sensibilem peregrinis pariter
atque incolis delectationem afferentem, nec minus ce-
lebrem ex Episcopatu, qui ibidem floruit, abs Henri-
co Leone, illo Gentium Slavonicarum, avitæ tum ad-
huc superstitioni in Gentilismo firmiter adhærentium,
perstrenuo domitore, instaurato, hodiè, vi pacificationis
Osnabrugensis, sub Principatus Titulo, Sereniss: Du-
cibus Mecklenburgensibus parente. Hujus tum
temporis nobile membrum (Canonicum dicere sole-
mus) erat Vir Reverendâ Dignitate ac omnigenæ eru-
ditionis laude conspicuus, DN HENRICUS HOINCK-
HUSEN, Avunculus Beati Nostri DN. Consiliarii
Intimi, qui eundem Anno M DC XLIV. ex Parentum
voto non lubentissimè solum in domum suam recepit,
sed laudatissimâ quoque, quâ major ne quidem ab i-
psis Parentibus desiderari poterat, sollicitudine rece-
ptum educavit. Nectamen sola hujus Viri pro ejus-
dem educatione cura vigilavit, quin & Præceptoribus
cathedralem ejus loci eamque tum Episcopalem Scho-
lam laboribus suis ac laudatissimâ in informandâ juven-
tute dexteritate celebrem reddentibus commissus fuerit,
Rectori quidem HENRICO SARTORIO, & Cantori
Gottlieb NIGRINO, cujus præcipuè fidelita-
tem

tem suis semper deprædicavit Noster. Currentem
 calcaribus concitari licet opus non fit; nullum tamen
 mihi dubium est, quin honesta æmulatio animis, præ-
 fertim juvenilibus, stimulos semper addat, quò vires
 intendant omnes, nè ab aliis in iis, quæ gloriam pa-
 rare possunt, superentur. Ita & BEATUS Noster.
 Quantumvis enim incredibili jam arderet sciendi cu-
 piditate, nec ullam sibi horam à studiis vacuum abire
 pateretur; eò tamen magis latentes in illo igniculi ex-
 suscitabantur, quò magis sibi honorificum ducebat,
 suorum, quos nactus erat, generosi præstantissimiq;
 pectoris condiscipulorum exemplum non tam seqvi,
 quam antevertere. Fuerunt illi, summa deinceps
 temporis in hoc Ducatu munia & dignitatem unà cum
 illis maximam consecuti, ex pervetustâ profapiâ ori-
 undi Fratres de PLUSKOWEN, ambo Consilarii
 Provinciales; NICOL. HENR. BUNSOVIUS, qui
 ut Sereniss. Ducis ac Domini, DN. CHRISTIANI
 LUDOVICI, gl. m. Consiliarius Intimus ac Racebur-
 gensis Principatus Director supremum suum diem obiit;
 BERNH. JOACH. à BULOW, Hæredit. DN. in Cæmin:
 quibus cum contracta in primâ Juventute amicitia Beato
 DN. *3er Mehren* per omnem vitam firmiter constans
 permanfit. Cum his Commilitonibus suis, memorato-
 rum antè Præceptorum ex doctrinâ, sub inspectione lau-
 dati etiam Avunculi sui, per integrum fermè quinquen-
 nium, non contemnenda jecerat in Lingvâ Latinâ a-
 liisque humaniorum nobis nomine venientibus Stu-
 diis fundamenta. Quibus ut alia etiam superstrue-
 rentur, cum primis quæ Politicum sive faciunt sive or-
 nant, consultum visum fuit, eundem domum retra-
 ctum

B

ctum

Quum commendare institutioni Viri ad informandum
juventutem nati factique, vel ex solis, quas Helmoldi-
ano Chronico Slavorum ejusdemque Continuatori
Arnoldo, adjecit, eruditissimis Notis sat celebre no-
men adepti, HENRICI inquam BANGERTI, incluti,
quod Lubecæ floret, Gymnasii eâ tempestate Rectoris.
Factum id est Anno MDCXLIX. & eo quidem pacto,
ut ab aliis negotiis, ne impedimento forte ipsi forent,
remotus in Bangertianam domum reciperetur, quo
ad manus quoque semper esset ei, cui ipsius erat in-
formatio demandata. Neque successu sperato hoc in-
stituti caruit, quin fructum ejus brevi viderint Paren-
tes, ut impenso frustra perditosve sumtus deploran-
di causæ habuerint nihil. Ex adverso potius mayo-
rem indies gaudendi ansam ex ejus profectibus capi-
ebant. Quæcunque enim in Chronologicis, Geogra-
phicis, Historicis aliisque Philosophiæ partibus propo-
nebantur abs Præceptore, ab Auditore hoc, ut mirâ cum
promptitudine recipiebantur, ita non minori cum te-
nacitate (excellenti enim tum utebatur memoriâ) re-
tinebantur. Neque tamen in his occupatum Lingua-
rum, Græcæ præsertim ac Latinae, tenebat fastidium,
quin earum summam agnoscens necessitatem, in iis-
dem excolendis indefessus desudaverit, adeo ut omnis
ei voluptas, omnis cura, omne otium ac negotium
fuerit in literis. Ita excultus hætenus erat adque majora
præparatus Præceptorum fidissimorum operâ, ut non
à BANGERTO solum, cui præ ceteris noti ejus pro-
fectus erant; sed & B. D. MENNONE HANNEKE-
NIO, Maxime Rev. tunc temporis Rev. Ministerii Lu-
becens. Superintendente, æternæ memoriæ Viro, ac
B. D.

B. D. DAVIDE GLOXINIO; optimè promerito
Lubecensium Syndico, justissimis ingeniorum cen-
soribus, dignus omninò judicatus fuerit aptus-
que, qui altiora jam nunc adoriretur, ad principes,
quas Academias vocamus, Scholas dimittendus. An-
nus tunc agebatur MDCLIII. qui Beati Viri atatis no-
nus supra decimum erat, quando, ineunte Vere, ad
Gieffensem Celeberrimam Hassorum Academiam Pa-
rentes laudatissimum hunc suum Filium amandabant,
Ibi sedulum se præbebat Auditorem acutissimo Philoso-
pho EIBELIO, non nescius, quod Philosophiæ sine,
adminiculo nihil solidæ aut profundæ in Superioribus Di-
sciplinis scientiæ quisquam comparare sibi possit. Nec
minus in Jurisprudentiæ ac Politicæ studio Excellentes
sibi eligebat Duces, D. SCHULZIUM, postea Invictissi-
mi Imperatoris LEOPOLDI ac Imperii Consiliarium
Aulicum simulque Cancellarium Lüneburgo-Cellen-
sem, ut & D. LE BLEUX, cujus sub Præsidiopri-
mum edidit publicum Academicorum Studiorum speci-
men, Disputatione de *Jungendâ cum Armis Prudentiâ*, ma-
sculè defensâ, ita ut omnium promeritus fuerit applau-
sum. Transactò eâ in Musarum sede triennio inte-
gro cum dimidio, quod superat, alias etiam invisere
Academias aliosque auscultare Doctores è re sibi suisque
Studiis fore judicans, ad vicinam sese convertit Mar-
purgensium illustrem Scholam. Non tamen ultra
semestris spatium in ea commoratus, impetrato Pa-
rentum consensu, ut primum discedebat frigore tor-
pens hyems, Anno MDCLVII Academiam Juliam, quam
Serenissimi Luneburgensium Duces instituerunt ac ho-
dientum nutriunt, oppidum autem Helmstadium in si-

nu, fovet adibat, famâ allectus Celebratissimorum eâ tempestate in illa Juris interpretum, D. D. HAHNII, WERNERI, EICHELII, quorum lateribus adhæsit affiduus, nunquam ab illis, nisi doctior factus recedens. Sed Præter istos, suis meritis suâq; laude omnino fulgidissimos, Doctores commemorandum heic quoq; nobis venit illud eruditionis miraculum ac ornamentum universæ Germaniæ, HERMANNUM puto CONRINGIUM, de quo quidquid dici vel scribi potest, infra Virum est. Cum enim nativo quasi instinctu ad Historiarum ac Juris Publici Studia, quæ tantum non sola Politicum efficere valent, sese rapi sentiret Noster DN. **Merck-**
ren/ tanto sub Doctore, quem non in theoriâ substituisse, sed in variis Principum Aulis negotiisve versatum multam sibi experientiam, & experientiâ prudentiam magnam comparasse noverat, eadem sibi familiariora reddere allaborabat. Et in hoc non minus, quam ceteris, quæ tractabat, studiorum generibus quos fecisset profectus vel ipsemet quotidie sentire intra se poterat, quotiescunq; docile ac ad quævis capienda aptum ingenium excuteret suum. Ita non fieri non poterat, præsertim quia cum industria vitæ conjungebat probitatem atq; modestiam singularem, quin omnium sibi conciliaret amorem, favorem, existimationem. Data quippe occasione, & quibus Natura eum exornaverat, dona, & quos propriâ diligentia sibi met acquisiverat eruditionis profundæ thesauros, sive privatim, sive publicè, nunc opponendo, iterum respondendo, quæ sunt exercitia Academica, explicare solebat, & ita sanè solebat, ut nunquam nisi cum admiratione fuerit auditus. Tantis igitur doctrinarum ivitiis repletus
tan-

tandem aliquando, vocatus à Parentibus & tota necessitudini expectatus, patriam, à qua per integrum penè septennium abfuerat, revifere in animum induxit. Heimftadio proinde movit, inclinante ad vefperam. Anno MDCLX. in amplexum iturus amantiffimorum Parentum ceterorumque confanguineorum ac benè ipsi cupientium quorumvis. Nunc quomodo exceptus à fuis fit describam : fed præftat reticere, quæ affectu, non verbis exprimi queunt. Quis enim gaudia paterna? quis fluentes, lætitiæ indices, Matris lacrymas? quis congratulationes Amicorum numerare heic valet? Felices Parentes, iterumque felices! queis filios fuorum elegantia politos, eruditione multa refertos, variâque laude conspicuos revertentes excipere contingit. Ne tamen putetis velim, eum fuiffe horum in filium. Parentum affectum, qui quorundam est natos ftolidè penè amantium, quibus non melius ac in paterna domo fore exiftimant: aut filium nunc ita Parentibus adhæfiffe, ut è gremio Matris non nifi ægre dimitti fe pateretur. Profectò, alia longè Parentibus mens, alius filio erat animus. Didicerat ille, duo in Viro requiri, qui veri fuffinere Politici nomen propositum fibi habet: scientiam videlicet atque prudentiam, quarum ifta doctrinâ, hæc experientia comparatur. Ut ifti igitur, quam in Academiis hætenus accumulatè conquifiverat, & hanc adjungeret, haud melius id fieri poffè appofite judicabat, quam institutis alienas per terras peregrinationibus. Quibus fe fe dare cum fibi propofuiffet, Parentes adeò non diffuadebant, ut potius illicò affurrexerint filii voluntati eumque tam honefto atque laudabili in propofito confirmarint magis. Tempus itaque præfi-

præfinitur venum Anni MDCLXI. itineri ad Bata-
vos primum adornando. Ea singularis hujus Nationis
laus est, quod quam mercatura universum per orbem
sibi comparavit illustrem famam, Literarum Studiis
longè reddat illustriorem, ut quicquid unquam est eru-
ditionis humanæ, eâ in mundi particula offendi queat,
modò, sublatâ præfensa illâ philosophandi libertate, ab-
usus separaretur. Has adire terras cum placeret beatè
Defuncto Nostro, vale Parentibus iterum cum Amicis
dicto, ita direxit cursum, ut, per *Hamburgum, Bremam,*
Embsenam, Groningam, Læouvardium eundo, *Amsteloda-*
nam primum inuiseret, urbem ut florentissimam, ita
celebratissimam, Patrum suum, DN. NICOLAUM
BerMehren / Civem ejus loci inter primos ac merca-
turam facientem, aliosque propinquâ cum consanguini-
tate tum affinitate sibi junctos, domum ibi habentes,
salutaturus, à quibus omnibus gaudio, quam dici
potest, majore fuit exceptus. Splendorem hujus loci &
quæcunque continet memorabilia contemplatus majori
excitabatur desiderio videndi quoque & cetera.
Quod si verò eundem, quorsumcunque iter suum
conferebat, comitari vellemus, longè mittenda nostra
esset oratio: quare ea duntaxat, quæ præ ceteris emi-
nent, loca, & in quibus quæ sive scientiam augere sive
prudenciam potuerunt, observavit, commemorabimus.
Amstelodamo se *Lugdunum* versus commoventi comi-
tem sese adjunxit Patruus ante laudatus, tanto ejus a-
more captus, ut tam citò ex consortio suo ipsum dimit-
tere nequiverit. Illustrabant tum temporis Academi-
am dicti loci stupendæ eruditionis nominisque per or-
bem celebratissimi Viri, cum primis VOSSIUS, Theo-
logus,

logus, non Chieneſis; SYLVIUS, Medicus; GRO-
NOVIUS HORNIUSq; Polyhiſtores; quorum omni-
um favori, commendatiſſis Conringianis ſtipatus,
quam facillima ſeſe opera inſinuabat, ita ut HORNI-
US, in benevolentia ac ſingularis affectus documentum,
Libros à ſe conſectos, alterum *Orbū Imperantis & Pol-
itici*, alterum *Hiſtoria Motuum & Mutationum in Britannia*
Titulum gerentes, ac propria Auctoris manu ſcriptos,
antequam publicis darentur typis, deſcribendos ipſi
communicaret. *Groninga* item cum SCHOOCKIO,
in Juris Naturæ ac Gentium ſcientia eccellente Viro
colloquia miſcuit, eò facilius admiſſus, quo plus pon-
deris habebat Conringii commendatio. Nec minori cum
fructu alia quoque celebria utriuſque Belgii loca pera-
grabat, *Hagam Comitum, Delphos, Roterodanum, Dordra-
cum, Middelburgum, Bredam, Antverpian, Mechlinium,
Lovanium, Bruxellas, Oſtendam, Novum portum, Dunquer-
cam*, longèq; plura, oculis ubiq; ſubjiciens quicquid
adſpectu ſe offerebat notatuq; dignum. Videbatur
curſum hunc impedire, in quam intempeſtivè planè
incidebat, moleſta febris: aſt tantum abeſt ut dimoveri
ſe à Propoſito ſuo pateretur, ut inflammatus potius
fuerit quæcunq; ſciendi exterasque terras luſtrandi
& mores peregrinos obſervandi ardor. Inceptum pro-
inde iter, cum morbo licet conflictans, proſequebatur,
donec attingeret Regiam Gallorum ſedem, *Lutetias Pa-
riſiorum*, ubi nondum ceſſans febris ultra duos meſes
eundem detinebat, ita ut, qui domo exiret, ipſi non
niſi difficulter permetteret. Tandem eximia Medico-
rum opera ab eâ liberatus in Agrum Aurelianen-
ſem movebat, *Aureliam*, principem ejus urbem, &
fama

fama inclytos in Academia illâ Doctores aditurus. Sed
â Blefensibus prope Ligerim fluyium, amœnitate lo-
ci ductus, per integrum annum detineri se patieba-
tur, ut tamen *Casarodunum*, *Salmurum*, aliaqve Lige-
ri adjacentia ad oppida subinde excurreret. Dehinc
Pariisenses iterata vice salutabat, quando commodum
accidebat, ut publice ad regiam audientiam admitte-
rentur duorum Potentissimorum Regum, Hispania-
rum & Danorum, Illustres Legati, ille *Comes de Fuen-
tes*, hic *Hannibal Seestad us*. Ubi talium ceremoniarum
spectandarum cupidissimo Nostro omnia notatu di-
gna observandi, non sine summa ejus delectatione,
dabatur occasio, & præsertim quidem, posteaquam in
Danici Legati, quæ insignis ejus erat humanitas, co-
mitatum recepto facilius ubiqve aditus pateret. Hi-
visis cum ceteris, quibus locus iste superbit, in iis-
demqve contemplandis & observandis aliquot mensi-
bus absumentis, propositi sui memor, ad Anglos iter me-
ditabatur. Nec mora. Per *Normanniam* namqve insti-
tuto cursu *Deppam* attingebat, non ignobilem portum,
ubi navi conscensa, cum vix altum ingressus esset,
adverso vento non sine naufragii periculo portum
repetere cogebatur. Iteratò autem in navem cum se
contulisset, ad *littora Cantii* cum eâ appellebatur, unde
terrestri itinere *Cantuariam* primum adibat, non inter
infimas Anglicani Regni civitatem, & abhinc illud to-
tius Regni caput, *Londinum*, urbem ut prævalente ma-
gnitudine, ita spectabili elegantia præclaram, Regiâq;
quam complectitur, sede maximoperè se commen-
dantem. Obveniebant hic rursus oculis, quorum
delectarentur aspectu; inveniebant animas sciendi cu-
pidissi-

pidiffimus, quibus sese nutriret. Quamobrem nec subito ab hoc recedere loco consultum ei videbatur, in quo experientiae ac prudentiae politicae multum augmenti superaddi posse quam prudentissime iudicabat. Non igitur uno, sed plusculis ibi mensibus consumptis, ulterius progressus *Vindesorium & Hamptoni Curiam* inspectabat, ad *Oxonium* properans in percelebri Academia majores eruditionis thesauros collecturus. Qua spe cum frustratus non esset, in Galliam revertebatur, Parisienses tertium jam visitaturus, quibus & vale dicto, horridis Alpibus superatis, *Augustam Taurinorum*, quae Sabaudiae Duci sedem praebet, ingressus est, de eo sibi gratulatus, quod justo adveniret tempore, cum & heic spectare ipsi licuerit, quibus cum solennitatibus Mediolanensis Ducis Ablegatus coram Sabaudiae Duce comparuerit & ab hocce fuerit auditus, ansam ei danti-bus Italis, ut ipsorum singularem admissionis facilitate sibi cum itineris comitibus exhibitam humanitatem celebrare habuerit. Piemonte relicto, visisque in transcurfu *Villâ Novâ, Augustâ Pratorîâ, Alexandria, Valentia*, cum aliis, *Genuam* intrabat, ab ipsis Italis *Superbae* cognomen adeptam, in qua quicquid est splendidissimorum non publicorum solum, sed & privatorum aedificiorum, congestum videtur. Eminent in Italia, quae capitis mundi Titulo olim honorabatur, hodie Papalem intra se complectitur sedem, *Roma*, quam videre ante omnia avebat Noster Beatus, illucque per *Ducatum Florentinum* iter dirigebat. Vel sola, quae heic loci supersunt, antiquitatis monumenta oculos ejus attrahebant, non tamen iis solis contemplandis immorabatur, sed & Aulam Papae frequentabat,

G

bat,

bat, plus in ea splendoris atque magnificentiæ ad-
tens, quam servum servorum decet. Præterlapsis
duobus mensibus cum pauculis diebus in *Regnum Nea-*
politianum excurrerebat, visurus decantatissimum *Vesuvium*,
montem ignivomum, cum præcipuis Regni istius lo-
cis. Abhinc Romam reversus, quod supererat hyemis
ut præteriret, ibi exspectabat, ineunte Martio Anno
1664. *Laurentum* se convertebat, locum, si quisquam alius,
Pontificiorum superstitionibus ac idololatriæ occasio-
nem præbentem, non ut & ipse iisdem vacaret, sed ut
oculatus harum ineptiarum quæret esse testis. Porro
per *Anconam, Boloniam, Paduam* pergebat ad Rempubli-
cam Venetorum lustrandam, ipsasque *Venetias* cum
pervenisset, statum Reipublicæ ac regiminis formam
explorabat, quæque præterea tam illustri loco splendo-
rem conciliant, observare non intermittebat. Inter
hæc triennium propemodum effluxerat, cum ad suos
tandem revertendi in ipso oriebatur desiderium. Un-
de currente mense Aprili *Tridento, Brixino, Oeniponto,*
Augusta Vindelicorum, Monachio, aliisque inlytis locis su-
peratis, *Ratisbonam* ingrediebatur, eo quidem tempore,
cum & ipse Imperator cum Aula sua, & non pauci
Imperii Electores ac Principes ipsi, aliorum verò Legati
præsentibus ibidem aderant, Comitibus Imperii solenniter
celebrantes. Et sic rursus offendebat & hic, è quibus
majorem sibi acquirere poterat prudentiam. Non
enim putandum est, in nuda tantummodo eorum con-
templatione, quæ oculis sese externis ingerunt eosque
delectant, ipsum tam multum temporis consumsisse.
Ea licet non præterierit, primarius tamen ipsi scopus
erat, animum suum ejusmodi imbuere observatis, quibus
ipse

ipse olim mundo infervire posset, qui primus & princeps
esse debet peregrinationum finis.

Nihil nunc restabat, quam ut occasione nancisceretur
applicandi conquisitas scientiæ atq; experientiæ divitias,
ut iisdem sive Patriæ suæ sive alienis terris inferviret. Nec
multū præterfluebat temporis, quando eadem illi offere-
batur. Etenim Ratisbonæ adhuc degenti literæ affereban-
tur gravissimum, quo laborabat Parens quiq; lethiferus
eidem exstitit, morbum annuntiantes, desiderantes
una, imo potius efflagitantes ejus in Patriam, à qua
decennium fermè abfuerat, reditum. Ut primum igitur
fieri poterat, in viam se dabat, per *Nurembergam* at-
que *Hamburgum*, veloci cursu natale solum repetens,
anxio Genitorem, quem jam ultimum spiritum
trahere ominabatur, alloquendi desiderio concitatus,
Paternas ædes ingressum qui non summa cum lætitia
excepisset, nemo erat, quanquam non exiguâ, ob de-
cumbentem Genitorem, tristitia eadem fuerit per-
mixta. Certamen quasi quoddam cernere heic licuit
gaudii paterni filialisque doloris, qui maximus evade-
bat, quando, paucis post reditum ejus hebdomadibus,
animam amittendo vitam ille finiebat. Quid quan-
tumve doloris ex tam tristi obitu conceperit *B. N. DN.*
Ber Mehren / illi optimè omnium judicabunt, qui
similia olim experti fata sunt, funera amantissimorum
sui Parentum comitati. Eveniebat tamen præter spem
eo ipso adhuc Anno, erat is sexagesimus quartus supra
millesimum sexcentesium, quod lenimenti quid-
quam afferre huic ingenti dolori poterat. Increbue-
rat quippe honesta *B. Viri* fama, ejusque singulares
dotes in sola Patriâ latere adeò nequibant, ut & ad au-

res pervenerint Serenis. Ducis Mecklenburgici, DN. CAROLI, p. m. cujus Celsitudo eidem Consilarii in Aula sua, quæ Miroviæ tum instituta erat, splendidum munus per ANDR. CURTIUM, Cancellarium Gustoviensem, deferebat, iis quidem sub conditionibus, ut, cur vocationi huic se subtraheret, nihil inveniret causæ. Posteaquam igitur Clementissimo huic Principi præsentem se stiterat, Anno 1665. d. 12 Martii ab Antecessore suo isthoc in munere, DN. D HUGONE, ad Cancellarium Hannoveranum evocato, introductus solenniter fuit per quinquennium ita officio functus, ut singulis penè diebus majorem mereretur Principis sui gratiam. At, ut mutabiles omnium rerum vices sunt; ita & illud B. Virum experiri oportebat. Nam omnium laudes superans Clementissimus Princeps ejus mortalia hæc cum immortalibus commutabat, contingente ejus obitu Anno 1670. d. 20 Augusti. Adfuerat autem cum morte luctanti Sereniss. Frater, Celsissimus Princeps ac Dominus, DN. JOHANNES GEORGIUS, itidem Dux Mecklenburgensis p. record. qui merita Viri Beati justè æstimans sibi eundem Consiliarium desiderabat, non minus sibi fidelem futurum autumans, qui qualibet occasione, quantacunq; in tanto Ministro requiri potest, Fratri suo exhibuerat fidelitatem. Nec dubitabat Beatus Noster oblatum sibi munus suscipere, qui aulicis negotiis jamdudum erat adsvetus, ad qualia etiam munera ritè obeunda diuturnis peregrinationibus se præparaverat. Vix autem fidem suam altè memorato Principi addixerat, cum literas acciperet manu Cancellarii Sverinensis, Illustris WEDEMAN-
NI

NI scriptas, Sereniff: Principis ac Domini, DN. CHRISTIANI LUDOVICI, Regentis Ducis Mecklenburgici &c. &c. nomine splendidissimum Consiliarii in Aula Sverinensi munus eidem offerentes, quas non multo post ipsâ Ducali manu clementissimè data excipiebant, ut vocationi illi se non subtraheret, poscentes. Malebat tamen ille suo servire Principi, cujus in se clementiam jam cognitam habebat abundantissimè. Intercedebant eo tempore inter Serenissimos hosce Fratres lites non leves: ast operâ B. N. DN. Consiliarii intercedente iisdem sublatis, animi reconciliabantur quod existimationem Nostri apud utrumq; Principem, non parùm augebat. Verùm & hic status diuturnus esse non poterat, morte & istum laudatissimum Principem florentissimæ ætatis auferente. Adeò jam secundo suo Hero, cui in sextum usq; annum fideliter servierat, orbatum se videbat Vir Illustris, nactus occasione tertio Fratris sua officia præstandi. Illicò namq; quamprimùm de obitu Fratris certior factus esset Sereniff: Princeps ac Dominus, DN. FRIDERICUS, Regentis hodiè, & Faxit Deus quam diutissimè! Ducis nostri ac Domini Clementissimi, Dominus Parens, literis datis Beatum Virum evocabat, qui ejus in Aulâ idem obiret munus, quo in duorum jam Fratrum Aulis ante fuerat functus. Eodem etiam tempore altera vice à Sverinensibus sollicitabatur, ut quam ipse Regnans Dux illi obtulerat, functionem non iterum declinaret, id quod hæsitare ipsum fecerat, cujusnam horum Principum Fratrum iret in voluntatem. Quandoquidem vero jura postgenitorum Fratrum ex Testamento paterno ipsis competentia contra Primogenitum constanter

ter hæcenus defenderat, Graboviensem Aulam Sueri-
nensi præferebat, Ducique FRIDERICO gl. m. Anno
1676. se sistebat futurum Ministrum. Et hîc quoque,
primam ejus curam fuisse accepimus, ut, sublata omni
litium causa, secum invicem in gratiam redirent hi
duo Serenissimi Fratres. Quod ut effectum daret, sanè
non parum prudentiæ requirebatur, nec minus im-
pendebatur vigiliarum atque laboris. Quantquam & in-
de emolumentum advenerit universæ Patriæ nostræ, qui-
libet, vel me tacente, intelligere potest. Utut verò i-
ta jam optime meritis fuerit de Ducibus ac Dominis
nostris, plus tamen ei Ducatus hicce debet, quod ei o-
mnem vitam suam cum viribus omnibus consecraverit,
non permittens, ut magnis licet aliorum pollici-
tationibus sollicitatus, ab eo alienior redderetur locum-
ve mutaret. Etiam si enim Anno MDCLXXX. Lu-
becenses, oblata Senatoria Dignitate, ipsum ad se re-
trahere conarentur, tantum tamen abest ut sequutus
fuerit vocantes, ut Clementissimum suum Herum vel
ipsi Patriæ prætulere ad finem usque vitæ constanter
eidem adhæsurus. Nunquam etiam ab eo se separari
passus fuisset, nisi mors ipsum & hoc suo Domino pri-
vasset, id quod eveniebat Anno 1688. Tertium sic amise-
rat Dominum suum, & tertium nunc Suerinum evoca-
batur, ad præfulgidam Cameræ Consilarii spartam obe-
undam. Animadvertens autem, abs Serenissimâ Prin-
cipe Vidua se ægrè dimissum iri, non prius consentire
in vocationem volebat, quam permissum ipsi esset ut
Clementissimæ Principis ac Heræ suæ ministerio unâ
desungeretur. Quo impetrato, Anno 1690. Sueri-
num cum familiâ abiit delato munere functurus. In
quo

quō cum talem se præstaret, qualem speraverant omnes, promeritus brevi erat, qui ad majorem eveheretur dignitatem, Consilarii Camerae Intimi Titulo unà cum munere abs Serenissimo Principe ei quam Clementissimè delato. At verò, vix duo elapsi anni erant, quando iterum sine Domino se cernebat B. N. DN. Consiliarius Intimus, cum Sereniss. Princeps ac Dominus, DN. CHRISTIANUS LUDOVICUS, Dominus quondam Noster Clementissimus, Anno 1692. supremum suum obiret diem. Huic tamen casui, Terris his quidem doloroso, summâ cum populi lætita medebatur Sereniss. Successor, Dominus FRIDERICUS WILHELMUS, hodiè Regens noster Dux ac Dominus longè Clementissimus. Cui divino Principi ignotæ non erant B. Viri virtutes ac dotes, quin agnosceret ejusdem merita ac eximiam fidelitatem, quam non tribus solum Patruis, sed Genitori etiam Serenitatis ipsius exhibuerat olim. Idcirco in collato abs Prædecessore atq; Patruo munere eundem cum ceteris, qui tunc temporis erant Consiliariis voluit confirmatum.

Quantum ejus valuerit prudentia in componendis ac conciliandis dissentientium Principum animis, jam aliquoties dederat demonstratum: quare, cum sub initium Regiminis lites nonnullæ exorirenter inter Sereniss. Principem nostrum ejus Patrum, Serenissimam itidem Principem ac Dominum DN. ADOLPHUM FRIDERICUM, Ducem Mecklenburgensem p. m. eorundemque conciliatio Lubecæ tentaretur, B. Vir eò cum plenâ potestate ablegabatur, ut, quâ consueverat prudentiâ & hæc tolleret earundemq; removeret causas. Nec frustrata Principe n est, quam in hoc Ministro suo habebat.

bat, fiducia, ut potius commissa sibi negotia tantâ expeditur cum dexteritate, qui omnium reportaret laudem & approbationem. Nec minori eidem gloriæ ducendum est, quod & ipse, acceptâ plenâ potestate, Domini sui causam egerit coram Cæsareis Commissariis in transactione cum modò memoratò Sereniss. Principe **ADOLPHO FRIDERICO** Hamburgi Anno 1700, institutâ, ob successiõnem in Terras à GUSTROVIENSIS LINEÆ Ducibus possessas ad mortem usque divinissimi Principis **GUSTAVI ADOLPHI**. Qua in re qualem se gesserit Vir Beatus, vel ex eo colligere est, quod Serenissimus Princeps etiam absentem, præter ejus spem & opinionem, Intimum suum Consiliarium esse jusserit ac Camerae Directorem. Deinceps cum Ducatus HENETUS nostro Serenissimo Principi cederet, eique peculiare ac separatim Regimen assignare placeret, Noter quoque B. Dn. Consiliarius Intimus eidem ut caput & Director præficeretur, ab Illustriss. Comite de **HORN**, Primo Status Ministro ac Consiliorum Præsidente, ceteris Consiliariis Serenissimi Principis nomine præsentatus ac introductus. Postea, cum Clementissimo Domino nostro visum fuerat Illustrè Regimen unâ cum ceteris judiciis Ducalibus SVERINO pariter atque GUSTROVIO in nostrum transferre Rosetum, cum ceteris DNN. Consiliariis B. Vir domicilium sibi hîc loci figebat, lugubrem hanc de vitâ ejus quam laudatissime peractâ, fati ac meritis permagnis comentandi obitu suo occasionem nobis daturus. Interim, qui tot laboribus defunctus hætenus fuerat, ac imminentia jam sentiebat incommoda senectutis, id expetierat ab Hero suo, ut à curis ac laboribus in posterum vacuo

vacuo quietam degere senectutem liceret. Id quod à Principis sibi semper Clementissimi gratiâ equidem impetraverat, ita tamen, ut, quod acceperat hucusque salarium, propter singularia ejus merita, quoad viveret, quotannis ipsi exsolveretur. Ex quo vel solo judicatu per facile est, quam egregiè de Principe, de Populo, de universâ Patria, promeritus fuerit Vir, cui ultima hodie justa fiunt, de quibus nihil mihi ulterius dicendum, re ipsâ loquente.

Vidistis ergo, CIVES! quomodo in publicis se gesserit ille, & exinde haud difficulter colligitis, qualem se exhibuerit domui suæ. Constituebat eandem primùm Anno 1680. ductâ in matrimonium Viri Nobilissimi ac Spectatissimi, DN. MICHAELIS Wolters / Primarii Civis Lubecensis ac insignis Mercatoris, nec non Honestissimæ ac Virtuosissimæ Matronæ, ANNÆ à MELLEN, Natam, CHRISTINAM, Integerrimi ac Præstantissimi Viri, DN. Gottfried Middendorffs / itidem Primarii apud Lubecenses Mercatoris ac Civis Viduam relictam, annum vicesimum secundum vix dum, ingressam. Pepererat illa priori marito unicam filiulam, CATHARINAM, quam sibi vitæ connubialis sociam elegit Excellentissimus ac Juris Consultissimus Vir, DN. ACHILLES FRIDERICUS SCHOMERUS, Sereniss. Ducis Mecklenb. Consiliarius ac Cancellariæ Vice-Director Illustris, quam Beatus Vir non minus charam sibi habuit, ac ex eâdem Coniuge à se prognatam, Præ-Nobilissimam Sexusque sui decoribus exornatissimam CHRISTINAM,
D Viro

Viro Illuftri, DN. JACOBO TADDELIO, Sere-
niff. Principis noſtri Confiliario Regiminis Excel-
lentiffimo, hodiè nuptam, quæ Genitori ſuo A-
vi conciliavit nomen, quatuor ipſi nepotes parien-
do, totidemque neptes, utpote CHRISTINAM
MARGARETHAM, JOHANNAM CATHARI-
NAM, FRIDERICUM WILHELMUM, JO-
HANNEM JACOBUM, ANNAM ELISABE-
THAM, SOPHIAM DOROTHEAM, CHRI-
STIANUM LUDOVICUM, JOACHIMUM FRI-
DERICUM, è quorum numero FRIDERICUS
WILHELMUS, & SOPHIA DOROTHEA in-
tenerâ ætate Avo ſuo ad cœleſtia gaudia præiverunt,
nunc cum Majoribus eundem inter Angelos San-
ctosque excipientes. Conſummatum fuerat ſa-
cerdotali benedictione conjugium iſtud dicti Anni
Menſe Julio ejuſque die 19. Et quanquam concors
ipſum fuerit ut quam maximè, conſtantiâ tamen ca-
ruit, ſiquidem iſta laudata ſcœmina Anno 1681. d.
22. Junii filiæ vitam dando ipſa amiſit vitam ſuam,
decimo ſeptimo, poſteaquam enixa eam erat, die
defuncta, ut ne quidem unius completi Anni dura-
tionem viderit hic conjugalis amor. Eum verò
maximum fuiſſe vel hoc indicio eſt, quod tres inte-
gros per annos viduum preſſerit lectum V. B. donec
tandem Anno 1684. ad ſecunda tranſiret vota eaque
verè ſecunda, adſcitâ in vitæ conſortium mœſtiſſimâ
nunc Viduâ, Matronâ virtutum laude Illuſtri, AN-
NA ELISABETHA, Eximii ac Nobiliſſimi Viri,
DN. LAURENTII *Wiebeking* / Patricii Lu-
becenſis Fulgidiſſimi, ut & Nobiliſſimæ omniq;
vir-

virtutum sui sexus apparatu ornatissimæ ELISA-
BETHÆ Rigmanns / Filiâ, quæ ante jam elo-
cata fuerat sine prole in Domino beate defuncto
DN. ANTHONIO Hacken / Primario inter-
Lubecenses Mercatori ac Civi; quæ d. 15 Septem-
bris per Sacerdotem ipsi jungebatur. Ex hac Con-
juge lætus suscepit prognatos sibi duos Filios, pa-
ternarum virtutum æmulos, primogenitum, JO-
HANNEM, S. S. Theol. atque Phil. Cultorem,
perstrenuum, editum in hanc lucem Anno 1685. d. 12.
Julii; secundo-genitum, FRIDERICUM, J. U.
Cultorem laudatissimum, in Lipsiensi Academiâ ho-
diè degentem, Anno 1686. d. 28. Septembris primâ
vice Parentum ulnis exceptum; Filiasque duas, Vir-
gines in sexus sui ornamentum natas, Virtutibus
quam maximè deditas, ANNAM ELISABETHAM,
& SARAM REGINAM, quarum ista Anno 1688.
die 14. Februarii, hæc Anno 1690. d. 15. Maij mun-
dum huncce adspexit. Quibus ut Patris loco sit ille,
qui est omnium Pater, vovemus!

Et hæc de vitâ Excellentissimi Viri scribenda,
nobis erant, cujus quoque reliqvas enumerarem
virtutes, nisi verendum nobis esset, ne earunden
copiâ obrueremur. Et quid opus erit referre,
quæ omnibus ad unum sunt quam maxime perspe-
cta? Ita nimirum fieri assolet, ut quò majori in
dignitate constituti sunt Viri ac eminentia aliis
præpollent, eò magis in eos omnium sint
oculi defixi, ut vel gressus eorum gestusque sin-
gulos singuli observent. In testimonium itaque
vocari potest universâ hæc civitas, sed quid civi-

tatem dico? vel universus hicce Ducatus & quot-
quot eundem alibi noverunt, debitas ipsi laudes nul-
li sunt denegaturi. Ne igitur illustri virtutum splen-
dori jejuno sermonis genere noctem offundere velle
videamur, silentio involvere præstat, quæ omnium
in animis præfulgent. Satis, imò plus satis erit
dixisse, Excellentissimum DN. *Ber Mehren* / veri
ac genuini & ingenui Politici gessisse imaginem, fuis-
se doctum, expertum, prudentem, Principi suo fi-
delem, de Patriâ optimè meritum, Deum timen-
tem, quodque dicta omnia vel solum confirmat, &
de quo nec centesimus gratulari sibi potest, quinque
Principum ex unâ Mecklenburgicâ Ducali Domo, in-
terq; eos quatuor Fratrum, deinde & Patris Filiique,
omnium maximopere ei faventium, ac clementissi-
morum, ordine succedente, Consiliarium atque Mi-
nistrum.

Quantumcunque autem hoc omne sit, obtare
certe non potuit, quin tantus Vir tot laboribus ac fa-
tigationibus tandem consumtus morte decederet ex
conspetu hominum. jamdudum est, ex quo præsen-
tissimum virium corporis defectum sentiebat, ut &
pedes suum facere officium detrectarent, ast superior
mensis lethiferum repente afferebat morbum, tanta
cum vehementia in ipsum irruentem, ut & men-
tem impediret & linguam. Accerseretur actutum
Medicus Excellentissimus, Præ-Nobilisf. atque
Experientiss. DN. D. JOH. ERN. SCHAPERUS,
Med. P. P. Celeberrimus, F. C. tatis suæ Senior, &
Serenisf. Ducis Mecklenb. Aulæ Consiliarius &
Archiater Fulgidissimus, Fautor, Collega & Ami-
cus

cus noster Honoratissimus , quamvis , quicquid adhibebatur præstantissimorum remediorum , effectum dare non valebat. Illi corpus curanti adjungebatur , qui animæ curam hætenus egerat , Maximè Reverendus , Ampliff. atque Excellentiss. DN. JO. NIC. QVISTORPIUS , S. S. Theol. D. & P. P. Celeberrimus , Concionis Nicolait. Pastor optimè meritus, & Gravissimus Rev. Ministerii Patrii Superintendens , Collega , Fautor & Affinis noster conjunctissimus , qui animam cœlestia anhelantem , Verbo divino magis suscitabat , allatis , quæ vel excitare fidem vel confirmare poterant , efficacissimis Scripturæ S. dictis. Nec minus interdum vocatus illum accedebat Maximè Rev. atque Ampliff. DN. JOANNES SENSTIUS S. S. Theol. D. & Archi-Diaconus Marianus , Affinis noster , Amicus atque Fautor æstumatissimus , in vera Christum , amplectente fide ex vivo DEI Verbo eundem confortaturus. Ipse verò Beatus Salvatori suo , quem supra per omnem vitæ cursum nihil dilexerat magis , firmâ adhærens fide beatam analysin expectabat , quæ inter adstantium devotas preces , Viduæque ac Filii & Filiarum lacrymas atque suspiria , ipsi contingebat die septimo currentis mensis Novembris , inter septimam & octavam matutinam , posteaquam , paucos si exceperis dies , septuaginta sex annos in his terris vivendo compleverat.

Scilicet , iste tandem in mortalitatem hanc natorum finis est , certissimam omnium atque firmissimam dans regulam , quæ omninò nullam patitur exceptionem. Equidem uni citius , alteri tar-

dius vitæ appropinquat finis: attamen obnoxii ei-
dem fuitus omnes. Et quam diuturna fuerit vita,
ad finem tamen perducta fugacem fuisse intelligitur.
Intramus mundum hunc, ut ex eodem abeamus: in-
gredimur vitam, ut egrediamur. Sic vita non-vita
est; est namque continua mortalitas. Scitè in hanc
rem Gregorius ille cognomento Magnus: *Vita hæc,*
inquit, dum currit, cadit: dum apud se extollitur,
repentino intercepta sine terminatur. Sic namque au-
rarum flatu in altum stipula rapitur, sed casu concito
ad ima revocatur. Sic ad nubila fumus attollitur, sed
repente in nihilum tumescendo dissipatur. Sic ab infimis
nebula descendendo se erigit, sed exortus hanc solis ra-
dus, ac si non fuerit, abstergit. Sic in herbarum su-
perficie nocturni roris humor adspargitur, sed diurni lu-
minis subito calore siccatur, sic spumose aquarum bullæ
inchoantibus pluviis excitata ab intimis certatim prodeunt,
sed eò celerius diruptæ pereunt, quo inflata citius exten-
duntur: cumque excrescunt ut appareant, excrescendo
peragunt ne subsistant. Talis vita hominum est,
ut juventutem nemo discedere sentiat, sed discesse,
& senectutem non sentiamus advenire, sed adve-
nisse. Omnium autem ut eadem vita; ita & ea-
dem est lex mortalitatis omnium. Quod si enim
virtutum copia & varietas, si eruditionis profundi-
tas ac prudentiæ thesaurus, si vel meritorum nu-
merus aut gloriæ splendor, aut quæcunque alia
desuper concessa homini bona huic derogare legi
possent, certè Illustri huic Viro, cujus ossa hodie
sepellentur, funus apparatus nunquam fuisset.
At, at non deest, quod consolari nos queat. Veluti
enim

enim nascimur , ut moriamur ; ita morimur , ut vivamus : Non enim transitus noster est ex vita in mortem , sed è morte in vitam. Vivere qui definit, definit mori : mori autem qui definit , incipit vivere. Mortuus itaque non est Excellentissimus DN. ~~Ber~~ ~~Mehren~~ / sed vivit , exuta mortalitate immortalitatem induit , ut sine morte æternum, vivat cum eo , qui est ipsa Vita. Vivit ejus anima, & corpus quoque ipsius olim reviviscet.

Nostrium nunc est, CIVES O.O. HONORATISSIMI ! ut meritorum Magni hujus Viri memores viventes ejusque sequentes exemplum , quam consequutus est, beatitudinem ipsi gratulemur, Relictis verò efficacissima apprecemur Spiritus S. solatia. Cumque corpus exanime hodiè in dormitorium suum recondendum sit , publicè Vos omnes, qua de cethumanitate , cum Illustri Familia, tum meo nomine rogatos ac invitatos velim , ut frequenti comitatu vestro funus hoc splendidissimo ac, ut decet, perhonorifico ritu efferendum cohonestare non dedignemini. Postulant id Viri merita omnino maxima, jubet humanitas ipsa , expetunt lacrymæ mœstissimæ Viduæ ac Liberorum, & ipsamet vestra vult mortalitas. Præibit Serenissimi Principis Illustris DN. Legatus , ut intelligatis , quanti fecerit hunc Magnum Virum ipse Patriæ Pater. Huncce sequemur, ut & in hoc Principis ad exemplum servi componamur. Unicum verò antea adhuc monendi mihi estis. Pervenit jam procul dubio in notitiam, Vestram, utut à multis jam annis unanimi utriusque Reipublicæ, Academiam intelligo atque Civitatem, -
Sena-

Senatus consensu funebres, quæ dicuntur, Conciones in hoc loco fuerint abrogatæ; hodiè tamen, interveniente speciali Serenissimi Principis ac Domini nostri, ex singulari gratiâ erga piè Defunctum ejusdemque superstitem Familiam proficiscente, dispensatione, cui in tam illustri funere Senatus uterq; quam facillimè assurrexit, ejusmodi lugubrem sermonem abs Summè Rev. Ministerii DN. Superintendente in æde Jacobæâ publicè habitum iri. Quare Vos obtestor, ut compositi ac cum devotione, sine strepitu, sine tumultu ac clamoribus, hanc DEO sacratam domum intretis, à discursationibus abstineatis, cogitantes, Vos in conspectu Dei sanctorumque Angelorum sancto in loco versari. Patulas ex adverso verba facturo aures præbeatis, quò pluribus percipiatis, quæ in Excellente hoc Viro emicuerint virtutes, ut easdem imitemini: & quod summum est, ex hujus morte mori mortemque vestram expectare discatis, quotidie meditantes illud Bernardi: *Quicquid illis accidit, tibi accidere potest, quia homo es. Homo de humo, limus delimo. De terra es, & de terra vivis, & in terram reverteris, quando venerit dies illa ultima, quæ subito venit, & forsitan hodie erit. Certum est quia morieris, sed incertum quando, aut quomodo, vel ubi. Quoniam mors ubique te expectat; tu quoque, si sapiens fueris, ubiq; eam expectabis.*

Valete!

P. P. Sub Sigillo Rectoris
D. 21. Novembr. Ao. MDCCX.
Conveniemus in Templo D. Jacobo Sacro.

nu, fovet adibat, famâ allectus Celebra
tempestate in illa Juris interpretum, D.
WERNERI, EICHELII, quorum late
assiduus, nunquam ab illis, nisi doctior fa
Sed Præter istos, suis meritis suâq; laude c
diffimos, Doctores comemorandum heic q
nit illud eruditionis miraculum ac orname
sæ Germaniæ, HERMANNUM puto CO
de quo quidquid dici vel scribi potest, in
Cum enim nativo quasi instinctu ad H
Juris Publici Studia, quæ tantum non i
efficere valent, sese rapi sentiret Noster
ren/ tanto sub Doctore, quem non in the
sed in variis Principum Aulis negoti
multam sibi experientiam, & experient
magnam comparasse noverat, eadem sibi
reddere allaborabat. Et in hoc non mi
teris, quæ tractabat, studiorum generibu
profectus vel ipsemet quotidie sentire in
quotiescunq; docile ac ad quævis capiend
nium excuteret suum. Ita non fieri nos
sertim quia cum industria vitæ conjung
tem atq; modestiam singularem, quin
conciliaret amorem, favorem, existimati
quippe occasione, & quibus Natura ex
rat, dona, & quos propriâ diligentia fib
verat eruditionis profundæ thesauros, i
sive publicè, nunc opponendo, iterum
quæ sunt exercitia Academica, explicare
sanè solebat, ut nunquam nisi cum adm
auditus. Tantis igitur doctrinarum i

